

Tomaatinviljelyä ennen turisteja

Aikakausi Gran Canarian saaren eteläosassa

Vielä 1900-luvun puolivälissä San Bartolomé de Tirajanan rannikko näytti aivan toisenlaiselta kuin nykyään. Ennen hotelleja, rantapromenadeja ja turistivirtoja alueen maisemaa hallitsivat laajat tomaatintaimien vihreät rivistöt.

Gran Canarian etelä oli tuolloin koko saaren tärkein tomaatinviljelyalue – yli 500 hehtaaria maata oli omistettu tälle yhdelle hedelmälle, joka oli 1800-luvun lopulta lähtien ollut saaren merkittävimpiä vientituotteita.

Tomaatinviljely oli työlästä ja vaati valtavan määrän käsipareja. Juuri tämä työvoiman tarve synnytti etelärannikolle ensimmäiset pysyvät asutuskeskukset. Doctoral ja Tablero de Maspalomas kasvoivat aluksi pienten viljelijäyhteisöjen ympärille, kauas siitä matkailun sykkeestä, jonka me nykyään tunnemme.

Viljely perustui vuokraviljelyyn: maanviljelijät työskentelivät maanomistajien mailla ja maksoivat vuokransa sadonkorjuun yhteydessä. Käytännössä tämä tarkoitti sitä, että viljelijät olivat usein velkaa maanomistajille koko kasvukauden ajan. He asuivat omistajien tarjoamissa vaatimattomissa vuokrataloissa, joissa olosuhteet olivat kaukana nykyisestä etelän lomaparatiisista.

Kun matkailu alkoi 1960-luvulta eteenpäin kasvaa räjähdysmäisesti, tomaatinviljelyn aika etelärannikolla tuli vähitellen päätökseensä. Hotellit, palvelut ja uudet työmahdollisuudet syrjäyttivät maatalouden, ja entiset viljelysmaat muuttuivat vähitellen osaksi Gran Canarian matkailukeskusten maisemaa.

